

část pátá **Sáňkování**

Ještě nebyl ani prosinec a už napadal první sníh. Mamin-ka, tatínek, paní učitelka i Vojtovy ségry – všichni byli za- jedno, že takový sníh nevydrží a že budou letošní Vánoce zase na blátě. To si Vojta nepřál. Miloval sníh. Ještě vloni sáňkovali z kopce za sídlištěm a bylo to úžasné. Trávil tam s Péťou třeba celé sobotní odpoledne. Večer byli oba mokří a zmrzlí. Tak vzal Péťu k nim domů a maminka jim uvařila ovocný čaj a na talíř nandala kopu čerstvě upečených koláčů nebo buchet.

Ty koláče (nebo buchty) voněly po celé chodbě, když vy- dupávali schody do jejich poschodí. A Vojta vždycky vě- děl, že v žádné jiné domácnosti se koláče ani buchty ne- pečou, takže ta vůně musela jít jen a jen od nich. Jak byl hladový, hrozně se na ně těšil. A viděl na Péťovi, že se mu také sbíhají sliny. U talíře plného těch voňavých dobrot zažíval Vojta pocit hrdosti na svoji rodinu. Péťa polykal jednu buchtu za druhou a s plnými ústy vyjadřoval svoje pocity uznání. U nich doma se na neděli nic sladkého ne- peklo. Rodiče přivezli všechno každou sobotu dopoledne ze supermarketu.

„Supermarketová bábovka je taky dobrá,“ tvrdil Petr, „ale...“ A Petr nevěděl, jak vyjádřit ten rozdíl, tak se tro- chu zarazil a maminka mu pomohla: „Ale domácí je do-

máci, vid’?“ „No, domácí buchty víc voní. A jsou načechranější.“ mýnil Petr. „A po sáňkovačce je na ně také větší hlad, vid’?“ usmívala se maminka. A potom se kluci šli dívat na seriál *Mimozemšťané*. Trochu je pálily tváře, ruce a prsty na nohou, ale bylo to takové příjemné pálení. A v příběhu mimozemšťanů jim připadalo všechno báječné a legrační, takže dostávali záchvaty smíchu. Potom většinou telefonovala Peťova maminka, jestli se u nich Peťa nezdržel a omlouvala se, že jim určitě zase snědl všechny buchty. Ale maminka se smála, že jich napekla dost. Vojta měl vždycky rád, když se maminka smála. Ale tenhle smích měl rád obzvlášť. Slyšel v něm, že maminka je stejně jako on hrdá na to, že mají něco, co mohli Péťovi nabídnout, protože to doma neměl.

Tak na tohle všechno Vojta vzpomínal, když mu jednou ráno po cestě do školy začaly padat na černou bundu první bílé vločky. Tedy mezi námi, když padají sněhové vločky třeba na chodník nebo na okenní parapet, nemusí si člověk vůbec všimnout té zajímavosti, že každá vločka je jiná. Na Vojtově černé bundě se ty velké bílé placičky vyjímaly mimořádně. Opravdu byly jejich větvičky vykresleny každá trochu jinak. Vlastně byly všechny stejné – prostě takové bílé placičky, ale stačilo zadívat se na ně zblízka a člověk viděl spoustu rozdílů. Jenže když se k vločce na-

kloníte, mimoděk na ni dýchnete – a to stačí, aby se rozpustila a vznikla z ní úplně stejná kapka vody, jako ty, co stříkají ráno při mytí z vodovodu. Vojtu občas bavilo přetvářet sněhové vločky na kapky vody. Přitom však dobře věděl, že si nepřeje, aby tak skončily všechny a z ulic města aby se stala šedivá a blátivá stoka. Ale letos začínal prosinec šťastně. Sníh neroztál. Naopak. Hned o prvním prosincovém víkendu ho přibýlo tolik, že se opravdu dalo začít sáňkovat.

Jenže co to? Ještě v polovině prosince Vojta ani Petr neprojevíli přání jít si zasáňkovat. Děti, které se stahovaly ke kopečku za sídlištěm, připadaly Vojtovi o hodně mladší a i ten kopec se mu zdál nějaký menší a nanicovatý. Prostě sáňkování ho přestalo lákat. Petra asi taky, protože ani on se o možnosti vyrazit v pátek odpoledne ven se sáňkami nezmínil. Sáňky zůstaly letos ve sklepě.

Pro přemýšlivé hlavy

Je něco u vás doma, co většina dětí nemá a na co bys byl/a podobně hrdý jako Vojta? Je naopak u vás doma něco, co většinou ostatní děti mají a u vás doma to nemáte? Měnil/a bys? vidíš to jako výhodu, nebo spíše jako nevýhodu?

Jak se liší věci koupené od věcí vyrobených doma? V čem jsou jiné? Čemu dáváš přednost? Umíš vysvětlit proč?

Zkus se zeptat

Stalo se ti už také, že tě něco ještě před časem ohromně bavilo a teď už tě to najednou nebaví? Popovídej si o tom s rodiči nebo prarodiči a zeptej se, co bavilo je, když byli tak velcí jako ty, a jak je to bavit přestalo a proč.

Zkus pokus

Až bude padat sníh, zkus udělat to, co Vojta, a pozoruj sněhové vločky. Když je budeš chytat na nějakou černou podložku nebo černý papír a vezmeš si lup, uvidíš mnohem víc. Určitě tě přitom napadne spousta otázek.

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat. Chceš vědět, jak to dopadlo? Počkej na šestý díl!

Tvoje babička Ludmila

